

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Theologiæ Mysticæ, Seu Facilem & practicum modum
Exercitia Spiritualia S.P. Ignatii Loyolæ per octiduum faciendi - item
triduanam recollectionem fructosè instituendi complectens, Et
Sacerdotibus Præcipuè, aut de Sacerdotali Statu suscipiendo
deliberantibus accomodata, Una cum ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Med. I. De Extremo iudicio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48834)

iffa eundem in finem accepit? an non verè vapulabit multo, si vigilantiam negligat, & alia fidelis servi officia officio perfolvat? vide ergo, quid hactenus egeris, & agere incipere velis. Colloquium ad Christum cum convenientibus affectibus. Vide Spinolam p. 2. med. 156. fol. 400.

Legatur ex lib. 1. de imit. c. 23. & illa præcipuè verba bene perpendantur: Beatus, qui horam mortis suæ semper anteculos habet, & ad moriendum quotidie se disponit. Stude de nunc taliter vivere, ut in hora mortis valeas potiùs gaudere, quàm timere.

Pro secunda Die.

MEDITATIO I.

DE IUDICIO EXTREMO.

Scopus.

Propositum DEO satisfaciendi, antequam rationem ultimam exposcat.

Tessera: Domine patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Matth. 18.

Punctum I.

Confidera I. Parabolam Regis, qui voluit rationem portare cum servis suis, quam S. Matthæus c. 18. sic describit: *Assimilatum est regnum caelorum homini Regi, qui soluit rationem ponere cum servis suis, & eum capisset rationem ponere, oblatum est ei unus, qui debebat ei decem millia talenta. Cum autem non haberet, unde redderet, iussit eum Dominus ejus vanumdari, & uxorem ejus, & filios & omnia, qua habebat, & reddi. Procidens autem servus ille, orabat eum, dicens: patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Misertus autem Dominus servi illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei. Egressus autem servus ille invenit unum de conservis suis, qui debebat ei centum denarios, & tenens suffocabat eum, dicens: redde quod debes. Et procidens conservus ejus rogabat eum, dicens: patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Ille autem noluit: sed abijt, & misit eum in carcerem, donec redderet debitum.*

Bb 5

Viden-

Videntes autem conserui eius, quae fiebant, contristati sunt corde. & venerunt, & narraverunt Domino suo omnia, quae facta fuerant. Tunc vocavit illum Dominus suus, & ait illi; serve nequã omnẽ debitum dimisi tibi, quoniam confisisti me. Nonne ergo oportuit & te misereri conserui tui, sicut & ego tui misertus sum? & iratus Dominus eius tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet uniuersum debitum. Considera, inquam, quis sit scopus hujus parabola, scilicet, ut frequentius animo voluamus, quãm seculi olim ratio à nobis sit exigenda, atque adeò in hac vita morè DEO satisfacere studeamus.

Considera II. Quã timendus sit ille dies, in quo ratio à nobis exigetur, siue Rex ipse rationem exigens spectetur, utpote, qui est infallibilis propter potentiam, inextinguibilis propter justitiam, infugibilis propter potentiam, & inextinguibile obiectum, de quo exigetur ratio, consideretur, quod inducit omnem cogitationem, verbum & opus siue sententiam tendatur, quæ est irrevocabilis, siue denique ipsa peccata per sententiam decreta perpendatur, quæ etiam pro leuibus peccatis infligta superat omnem pœnarum & tormentorum in hoc mundo infligi solitorum acerbiter.

Considera III. Si juxta Christi effatum apud S. Lucam cap. 12. omni, cui multum datum est, multum quærentur ab eo, & cui commendaverunt multum, plus petent ab eo, quã difficilem rationem sit habiturus, cui tam multa & singularia beneficia, tam pretiosa talenta, tam præclara & sanctè vivendum occasiones, tam multa ad proximo bene faciendum media à Deo sunt oblata. Vide proin, quantum quum sit, ut tu quoque salutarem hujus judicij timorem accipias; & quidquid ad moderandum hunc timorem concipere potest, studiosè adhibeas, Colloquium ad S. PP. respondendo, ut in illo potissimum rationis reddendæ actu tibi adhibere dignentur.

Punctum II.

Considera I. Quo potissimum medio servus iste Evangelicus remissionem sui debiti obtinuerit à Domino, nimirum precipitans dixit: Domine patientiam habe in me, & omnem remissionem reddam tibi.

Confidera II. Quo modo alterum quoque caput addere debuiffet fervus ifte, videlicet ut & ipfe mifereretur confertui, & debitum remitteret, quod quia non præftitit, iratus Dominus tradidit eum tortoribus, quoad ufque redderet univerfum debitum.

Confidera III. Quàm apta fint hæc media ad ipfum etiam Deum placandum, quàmque adeò fedulò illa à te adhiberi delinceps debeant. Colloquium ad B. V. illud præcipuè ufurpando: Domina noftra, mediatrix noftra, Advocata noftra: tuo Filio nos commenda, tuo Filio nos reconcilia, tuo Filio nos repræfenta.

Punctum III.

Confidera I. Quid fit omnia reddere, uti ad exemplum fervi in prioribus punctis facturum te propofuiffi, nimirum præteritas negligentias novo fervore, & extra ordinario perfectionis conlequendæ studio compensare.

Confidera II. Quantum gaudium per talem fervorem Deo, Sanctis, tibi, Religioni, aut Ecclefiæ, fratribus tuis, imò & ipfis animabus purgatorij, pro quibus magnam operum tuorum partem à te offerri credo, creaturus fis, quàmque adeò potens motivum habeas ad hunc fervorem maximo, quo poteris, animi conatu fufcipiendum, atque continuandum.

Confidera III. Quàm præclaras item occafiones habeas, eundem hunc fervorem ipfo opere demonftrandi, hoc maxime tempore, quo & Deus paratus eft efficaciora & plura tibi auxilia elargiri, & domestici tui novum à te fervorem, & meliora vitæ sanctæ exempla expectant. An non ergo diceres cum S. Paulo ad Philipp. 3. *Fratres, ego me non arbitror comprehendiffe, unum autem, qua quidem retro funt oblivifcens, ad ea verò, qua funt priora extendens me ipfum, ad deftinatum persequor bravium fuperna vocationis Dei in Chrifto IESU.* Colloquium ad Chriftum, illud cum Davide Pf. 142. affidue repetendo: *Domine, non intres in iudicium cum servo tuo &c.* Item illud Pf. 78. *Domine ne memineris iniquitatum noftrarum antiquarum, citò anticipent nos mifericordia tua, quia pauperes (& debitores,) facti fumus nimis. Adjuva nos Deus falutaris nofter, & propter gloriam nominis tui, Domine, libera nos, & propitius*
efte

est peccatis nostris. Vide Spinolam p. 2. med. 120. fol. 391. Legatur ex lib. 3. de imit. c. 14. & illa verba bene pepercantur: Sto attonitus & considero, quia cœli non sunt in conspectu tuo. Si in Angelis reperisti pravitatem, non tamen pepercisti, quid fiet de me?

Pro Die secunda.

MEDITATIO II.
DE PURGATORIO.

Scopus.

Propositum liberaliter succurendi animabus defunctis, ut, quâ mensurâ mensus fueris, eâdem Deus remittat tibi.

Punctum I.

Considera I. Parabolam de villico iniquitatis, quam Lucas c. 16. sic narrat: *Homo quidam erat dives, qui habebat villicum: & hic diffamatus est apud illum, quasi dissipasset bona ipsius, & vocavit illum, & ait illi: quid hoc audio à te? redde rationem villicationis tuæ: jam enim non potero villicare. Ait autem villicus intra se: quid faciam, quia Dominus meus auferret à me villicationem: fodere non valeo, mendicare erubescio. Scio quid faciam, ut, cum auferretur à villicatione, recipiant me in domos suas. Corvorum itaque singulis debitoribus Domini sui, dicebat primum quantum debes Domino meo? at ille dixit: centum calceoli olei. Dixitque illi: Accipe cautionem tuam & sede & scribe quinquaginta. Deinde alij dixit: tu vero quantum debes? qui ait, centum tritici coros. Ait illi: accipe litteras tuas, & scribe octoginta. Considera inquam, quis est villicus iste iniquitatis, nimirum homo, qui in administratione villicationis animæ suæ varias culpas veniales admisit, ideòque post mortem suam, quo tempore facultas villicationis & merendi sublata est, rationem omnium suorum operum dare cogitur, & à villicatione amovetur.*

Considera II. Si etiam justus septies in die cadit, quoties incredibile sit, te hactenus lapsum fuisse in venialia saltem peccata.